

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319201487
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8319201487.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu J. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XXX/XX, XXX XX Q. V. A., právne zastúpený advokátom JUDr. Igor Šafranko, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému Y. A. T., T., so sídlom Y. XX, XX XX P., S.: XX XXX XXX, právne zastúpený Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o priznanie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 733,33 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č.k. 6Csp/18/2019-53 zo dňa 15. októbra 2019, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaného uhradiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie a vo výroku o trovách konania.
- II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „Žalovaný je povinný uhradiť žalobcovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 200 eur, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

Priznáva žalobcovi vo vzťahu k žalovanému právo na náhradu trov konania, vo výške 100% z priznanej sumy s tým, že o výške trov bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 2 písm. a), § 3 ods. 3, 5, § 4 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 2 písm. a), b), c) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, čl. 3 ods. 1, 2, 3, čl. 5, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1 až 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 53a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, čl. 2 ods. 1, § 255, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že rozsudkom Okresného súdu Humenné, č.k. 9Csp/120/2017-53zo dňa 18.09.2017 bolo určené, že zmluvné podmienky v zmluve o revolvingovom úvere č.

XXXXXXXXXX zo dňa XX.XX. XXXX uvedené v čl. 8, bodoch 8.1. a 8.4 sú neplatné z dôvodu ich neprijateľnosti, zároveň bolo preukázané, že v zmluve absentujú údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, preto dospel k záveru, že poskytnutý spotrebiteľský úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalovanému tak vznikol nárok iba na vrátenie finančných prostriedkov ktoré z jeho strany boli žalobcovi reálne poskytnuté, a to vo výške 1.001,83 Eur. Nakoľko však žalobca v prospech žalovaného uhradil celkovo sumu 1.735,16 Eur, došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu vo výške 733,33 Eur, preto ho súd zaviazal na zaplatenie tejto sumy žalobcovi. Taktiež bola žalovanému uložená povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.11.2018 a vykonateľnosť dňa 27.11.2018, a to v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č.k. 24Co/61/2018-105zo dňa 16.10.2018.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že podanej žalobe je potrebné vyhovieť len v časti. V danej právnej veci mal jednoznačne preukázané, že v konaní vedenom na súde pod sp. zn. 9Csp/120/2017 si žalobca úspešne uplatnil svoje právo ako spotrebiteľ. Žalobcovi jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť mu ujmu vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života. Žalobca na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky uhradil žalobcovi sumu 733,33 eur, ktoré mu nebol povinný uhradiť. Tým žalobca bol vystavený a bol povinný iniciovať viaceré súdne konania na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je náramne stresujúcim faktorom, odôvodňujúci priznanie finančného zadosťučinenia. Vychádzajúc z uvedeného porušenia práv žalobcu ako spotrebiteľa zo strany žalovaného, intenzity zásahu do práv spotrebiteľa, výšky nedôvodne požadovanej sumy žalovaným, dĺžky trvania závadného stavu a konania a objektívnej spôsobilosti tohto konania vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom a spoločenskom živote žalobcu, považoval právny základ nároku na finančné zadosťučinenie za plne dôvodný. Sporná však bola výška primeraného finančného zadosťučinenia, preto v tomto smere žalobcu vypočul. Z výsluchu žalobcu mal za preukázané, že žalobca utrpel ujmu vo sfére jeho rodinného, súkromného a spoločenského života. Žalobca poukázal na stres a napätie, ktoré malo dopad nielen na neho a jeho manželku, ako aj na to, že pri nezaplatení splátok úveru bol obťažovaný telefonátmi a musel si požičiavať peniaze v rodine na splátky úveru. Žiadne iné skutočnosti vo svojej výpovedi neprezentoval. Ďalej súd mal za preukázané, že žalobca čerpal úver nielen od žalovaného, ale aj od iných spoločností, a preto sa spolu s manželkou v ťaživej finančnej situácii obrátili na viaceré nebankové spoločnosti, od ktorých získali úvery a tieto splácali. Súd mal tak za preukázané, že ujma žalobcovi vznikla nielen v súvislosti s poskytnutím úveru na základe Zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, kde konanie prebiehalo na tunajšom súde pod sp. zn. 9Csp/120/2017, ale táto ujma vznikla žalobcovi na základe viacerých úverov, ktoré mu boli poskytnuté mu zo strany viacerých nebankových spoločností. Pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadosťučinenia prihliadol súd tiež na to, že žalobca dobrovoľne uzatvoril so žalovaným zmluvu o úvere, hoci mal možnosť nepodpísať ju, resp. robiť úkony k tomu, aby ochránil svoje práva a už skôr hľadať právnu pomoc tak, ako to urobil neskôr. Súd mal preto za to, že sčasti aj žalobca zavinil uzatvorenie tejto zmluvy a tým aj vyvolávanie sporov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, závažnosť ujmy, okolností na strane žalobcu i žalovaného, ako aj okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu bolo podľa úvahy súdu postačujúce primerané finančné zadosťučinenie 200,- Eur. V prevyšujúcej časti súd žalobu žalobcu zamietol.

5. O trovách konania súd rozhodol tak, že súd žalobe žalobcu vyhovel, a teda žalobca bol v konaní úspešný, keďže účinne sa domohol svojich práv. Žalobca si uplatnil nárok na finančné zadosťučinenie v sume 733,33 Eur, avšak stanovenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia záviselo od úvahy súdu. Spravodlivému usporiadaniu vecí preto zodpovedá len také rozhodnutie, kedy žalobcovi bude priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, a to v rozsahu výrokov I. a III.. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 b), d), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Namietal, že závery súdu o strese a napätí nemajú vo vzťahu k uplatnenému nároku žiadny preukázateľný význam, pretože neboli preukázané akési telefonáty vykonané pri nezaplatení splátky; vykonanie telefonického rozhovoru nie je protiprávnou skutočnosťou a nebolo preukázané ani požičiavanie si od rodiny. Iné tvrdenia zo strany žalobcu k požadovanému primeranému finančnému zadosťučineniu neboli ani tvrdené a ani preukázané, pritom poukázal na znenie § 220 ods. 2 C.s.p. a na rozhodnutie Ústavného súdu SR k požiadavke odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Ďalej namietal,

že skutočnosti uvádzané žalobcom na pojednávaní sú v podstatnom rozsahu iné ako tie, ktoré boli tvrdené v podanej žalobe, pretože v žalobe tvrdil, že si uplatňuje primerané finančné zadosťučinenie s ohľadom na priznanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Doplnenie skutkových tvrdení malo byť posúdené ako zmena žaloby a procesný postup súdu mal tomu zodpovedať minimálne v tom rozsahu, že mal mať právo sa k takýmto doplneným tvrdeniam vyjadriť. Z uvedeného dôvodu je podľa jeho názoru rozsudok vydaný predčasne a súčasne na základe tvrdení, ktoré neboli žiadnym spôsobom verifikované ako dôvodne oprávnené. Odvolanie proti výroku o trovách konania podal jednak z dôvodu, že napáda výrok vo veci samej od ktorého závisí aj výrok o trovách konania, a jednal preto, že pri ponechaní výroku I. v platnosti je vzhľadom na priebeh konania a skutkové okolnosti v rozpore s účelom sporového konania priznanie náhrady trov konania žalobcovi. Namietal, že podaná žaloba čo do obsahu uvádzaných tvrdení neobsahovala žiadne konkrétne skutočnosti a dôvody na preukázanie požadovaného nároku, preto nie je na mieste aplikovať princíp o tom, že výška priznaného plnenia závisela od úvahy súdu. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok v napádanom rozsahu a vec vrátil na nové konanie.

7. Žalobca sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že podľa jeho názoru sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal všetkými relevantnými otázkami skutkového a právneho charakteru, čím rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil. Poukázal na to, že jedinou podmienkou práva na primerané finančné zadosťučinenie podľa zákona je úspech spotrebiteľa v súdnom konaní, bez ohľadu na to, aké právo spotrebiteľa bolo porušené. Uviedol, že základným konaním na ktoré nadväzuje jeho žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bolo konanie vedené na Okresnom súde Humenné, č.k. 9Csp/120/2017 zo dňa 18.09.2017, kde bol vo všetkých požadovaných nárokoch úspešný, čím sa naplnili podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadosťučinenia, je potrebné zdôrazniť, že žalovaný nielenže v zmluve používal neprijateľné zmluvné podmienky, ale tiež konal spôsobom, ktorý je možné považovať za nekalé obchodné praktiky a v rozpore s dobrými mravmi, v snahe obohatiť sa, čiže zo strany žalovaného sa jednalo o viacnásobné porušenie práva. Zároveň na podporu svojej argumentácie poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove podľa jednotlivých senátov a po jednom z rozhodnutí v obdobných veciach. Z uvedených dôvodov navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu aj náhradu odvolacích trov.

8. Žalovaný k vyjadreniu žalobcu uviedol, že vo svojom odvolaní uviedol skutočnosti, ktoré súd prvej inštancie použil na odôvodnenie svojho rozhodnutia a ktoré neboli preukázané, konkrétne išlo o poukázanie na stres a napätie z obťažovania telefonátmi pri neplatení splátok. Uvedená odvolacia námietka nebola spochybnená ani samotným žalobcom v jeho vyjadrení. Rovnako nespochybnil ani odvolaciu námietku týkajúcu sa posúdenia doplnenia skutkových tvrdení ako zmeny žaloby a nijakým spôsobom nerozporoval ani odvolanie proti výroku o trovách.

9. Žalobca sa k podanému vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 C.s.p. a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

11. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

12. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo

argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

13. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t.j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnuť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

14. Žalovaný namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tu odvolací súd uvádza, že tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Takáto iná vada však v posudzovanom spore odvolacím súdom zistená nebola.

15. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že nedošlo k naplneniu tejto odvolacej námietky.

16. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

17. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

18. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že žalovaný nenamieta existenciu splnenia podmienok pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ale namieta len súdom prvej inštancie priznanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Odvolací súd preto len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v uvedenej časti dopĺňa, že v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“) je jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon tak nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Z tohto ustanovenia tiež nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevyklučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv.

19. Vo vzťahu k otázke výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd poukazuje na to, že rovnako mal za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200,- Eur v tomto konaní je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu a zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobcovi - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Žalobca v predmetnom konaní žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 733,33 Eur, t.j. vo výške rovnajúcej sa výške bezdôvodného obohatenia žalovaného, avšak z vyjadrení žalovaného, ako aj z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplýva, že ujmu, ktorá žalobcovi vznikla, nemožno vnímať len ako ujmu spôsobenú v súvislosti s jedným poskytnutým úverom, ktorý bol predmetom pôvodného konania, pretože ide o ujmu, ktorá žalobcovi vznikla v dôsledku viacerých úverov, ktoré mu boli poskytnuté viacerými nebankovými spoločnosťami, pričom žalobca %ďalšie úvery uzatvoril s nebankovými spoločnosťami dobrovoľne, teda ako správne skonštatoval súd prvej inštancie, bol to práve aj žalobca, ktorý si sám zaviniel vyvolávanie sporov, prípadný stres a napätie, preto už len z uvedeného dôvodu nebola daný dôvod na priznanie vyššej sumy primeraného finančného zadosťučinenia.

20. K námietke žalovaného, že doplnenie skutkových tvrdení žalobcom na pojednávaní malo byť posúdené ako zmena žaloby odvolací súd uvádza, že túto námietku nebolo možné vyhodnotiť ako dôvodnú, pretože výsluchom žalobcu na pojednávaní nedošlo k zmene skutkových okolností preukazujúcich a odôvodňujúcich žalobcove právo na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Základom nároku žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia bol právoplatný a vykonateľný rozsudok v pôvodnom konaní, ktorým bolo jeho žalobe v celom rozsahu vyhovie a žalovaný bol povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, pričom v predmetnom konaní bolo jednoznačne preukázané, že právny základ nároku žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia bol daný. Napokon ani samotný žalovaný túto skutočnosť v podanom odvolaní nerozporoval. Výsluchom žalobcu tak nedošlo k zmene, resp. doplneniu skutkových tvrdení, teda žalobca neuviedol také skutočnosti, ktoré by boli rozhodné pre základ uplatneného nároku, ale išlo o také skutočnosti, ktoré boli rozhodné pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia, tzn. že v prípade, ak by aj žalobca uvedené skutočnosti na pojednávaní neuviedol, nemalo by to za následok zamietnutie žaloby (keďže základ nároku pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia bol daný), ale ako následok by sa to prejavilo vo výške priznaného finančného zadosťučinenia. Výsluchom žalobcu tak došlo k doplneniu, resp. spresneniu skutkového stavu, čo jednoznačne nemožno považovať za zmenu skutkového stavu majúceho za následok zmenu žaloby, ale za prostriedok procesného útoku a procesnej obrany. Z uvedeného dôvodu preto súd prvej inštancie nepochybil a ak sa žalovaný chcel vyjadriť k uvedeným skutočnostiam, mal možnosť zúčastniť sa uvedeného pojednávania na ktoré bol riadne predvolaný, a reagovať tak na tvrdenia žalobcu.

21. Vzhľadom na vyššie uvedené tak možno konštatovať správnosť záverov súdu prvej inštancie, tak čo do základu uplatneného nároku, ako aj do posúdenia výšky priznaného primeraného finančného zadosťučinenia. Rovnako aj odvolací súd má za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma 200,- Eur bude dostatočná a splní funkciu tak satisfakčnú, ako aj sankčnú.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p., rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. ako vecne správny potvrdil.

23. Odvolací súd sa ďalej zaoberal odvolaním žalovaného voči výroku o trovách konania.

24. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane konania ktorej to priznáva zákon, náhradu tých trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

25. Rozhodovanie o trovách súdneho konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v rozhodnutí zo dňa 06.02.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 07.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

26. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. O plný úspech žalobcu vo veci ide vtedy, ak sa výrok meritórneho rozhodnutia zhoduje so žalobným petitom, t.j. ak sa jeho žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Strana, ktorá mala plný úspech vo veci, má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane.

27. Civilný sporový poriadok vo vzťahu k trovám konania upravuje dve skutkové podstaty. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípade, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 C.s.p. (pomer úspechu). Nepatrný neúspech Civilný sporový poriadok aktuálne nepozná. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť však aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. V takýchto prípadoch je vhodným riešením to, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 C.s.p.), keďže ten, ako je uvedené vyššie sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobcu je nevyhnutné považovať za plne procesne úspešného, ak mal plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu (pozri aj Civilný sporový poriadok, komentár doc. JUDr. Marek Števec, PhD. a kolektív, nakladateľstvá C.H.Beck v Prahe, 2016, strana 926 - 927).

28. Predmetom konania vo veci samej bol nárok žalobcu na zaplatenie požadovanej sumy z titulu primeraného finančného zadost'učinenia. Podanou žalobou si žalobca nárokoval na zaplatenie finančného zadost'učinenia v sume 733,33 Eur, avšak po preskúmaní všetkých okolností prípadu považoval súd prvej inštancie za primerané priznať žalobcovi primerané finančné zadost'učinenie v sume 200,- Eur. Žalobca tak bol podaním žaloby čo do základu úspešný, otázna bola len výška priznanej výšky primeraného finančného zadost'učinenia, ktorého výška závisela práve od úvahy súdu. Z vyššie uvedených skutočností tak vyplýva, že aj v tomto smere bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie správne.

29. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p., rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku III. ako vecne správny potvrdil.

30. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

31. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).